ANY III - NÚM. 91 DIA 20 DE GENER DE 192

CATALVNYA SOCIAL

APARTAT 273 REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: BAIX ST. PERE, 1, 3 i 5 - BARCELONA TELEFON 1114

Campanya d'Higiene Social

Des del punt de vista sociològic, la història, aquesta guiadora de la vida, ens ensenya que el desenrotllo de la luxúria marca infaliblement tant per als pobles, com per les societats, el principi de la decadència; i segle darrera segle, veiem civilitzacions darrera civilitzacions, pobles darrera pobles, anar desapareixent després d'haver estat dominats pel dimoni de la sensualitat, llei que es repeteix des d'Assíria fins a Roma amb implacable eloqüència.

Per ço després de la gran guerra, observem a tots els governants adoptar severíssimes mides de previsió i terapèutica social, contra aquesta epidèmia d'immoralitat, que com onada pestilent i envilidora, envaeix el món, i com resurgeix un moviment mundial d'espiritualitat en la literatura, en les ciències i en la conducta humana, fruit del sacrifici del jo individual i egoista a les exigències d'ideals superiors i del bé col·lectiu.

I fereix fondament la nostra ànima, veure en nostre país i especialment en nostra estimada ciutat de Barcelona, on el llibertinatge ha arribat ja als més extremats excesos, imperant les exhibicions més vergonyoses, àdhuc impúdiques, en nostres teatres, oferint la pornografia de tons més pujats, les escenes més immorals, pels carrers, el vici en totes les seves proteiformes varietats, convertit en objecte innoble de mercadeig, sense que un moviment de solidaritat social, de defensa nacional s'hagi iniciat.

Es urgent que la ciutat reaccioni d'una manera ràpida i una campanya enèrgica d'higiene social s'inicii, arribant, si és precís, a la denúncia personal, al boycot declarat, als Tribunals de Justícia; és precís purificar el medi ambient que es respira, restaurant a les conciències, les normes més severes de moral cristiana, les úniques que han donat sempre cohesió a nostres masses ciutadanes.

Fa pena i vergonya, deambular pels nostres carrers, i veure com entre la general indiferència de les persones de la més esquisita sensibilitat moral, els quioscs, els anuncis, i àdhuc els esqués del ludibri ens omplen l'ambient de l'obcenitat més escandalosa, emmetzinant paulatinament les ànimes pures de nostres infants i filles, que vulgues o no, tenen davant dels ulls, constantment, els gràfics més insinuants i els rètols que per sí sols constitueixen mantes vegades, greus revelacions.

I què direm, referent a les representacions teatrals, que sota la capa de l'art són una avantsala de la infàmia, i de la desenfrenada orgia del joc, mai com ara, pesi a certes declaracions ministerials, imperant arreu i omplint de dol i misèria nostres llars?

El problema plantejat per la luxúria l'han de resoldre els moralistes i els patriotes.

15 cèntims

EL QUE PASSA

ESPANYA ENDINS

Els diaris més clarividents han refermat ço que diguérem la setmana passada respecte els assumptes del Marroc, que van molt millor sense la influència dels que volen solucionar-los.

En Villanueva va millorant, i com el Govern no ha trobat, fins ara, cap polític amb prou abnegació per a deixar els negocis electorals i carregar amb els *neulers* del Marroc, és de temer que esperi la llarga curació d'En Villanueva, encara que això sigui ruinós i depressiu. No li vindrà de cent milions més al Govern.

Però als contribuients, sí. Ja vàrem indicar que els elements productors estavem indignats i cansats de tantes disbauxes. Ara estudien els mitjans de posar-hi aturador. Déu els doni molt encert.

Les qüestions ètniques i orgàniques que dies passats havien pres mal caire, van amorosint-se després del discurs del *leader* regionalista.

Déu vulgui que es resolguin harmònica i germanívolament aqueixes qüestions que tan de temps pertorben i enverinen la nostra pàtria.

Girem els ulls a coses de més bon veure. A Sevilla i a Barcelona avancen ràpidament i brillant les obres de les magnífiques Exposicions que dintre de poc temps van a donar al món una vera idea dels immensos progressos aquí i allí i en molts altres indrets d'Espanya realitzats a despit d'un estat mondial paorós i descoratjador. Entre les dues gran ciutats que sintetitzen i caracteritzem dues espècies de civilitzacions ambdues definides i escaientes, s'han establert aquests dies intenses corrents d'afectes i cooperacions que deixaran sentir sos efectes saludables, no solament en l'èxit esplendorós dels dos Certamens, sinó en la marxa general dels problemes de comprensió i compenetració dels pobles ibèrics. Se'n fa molta de feina, i bona feina, veient-se, parlant-se, ajudant-se, obsequiant-se, agermanant-se la gent i els pobles per mitjà dels seus homes representatius i les seves entitats més altes. Barcelona i Sevilla són dos pols sobre els quals gira en bona part l'esdevenidor d'Espanya.

I ara abaixem un poc la vista. Hem de parlar d''En Romanones i d'En Lerroux, que són dos homes sempre actuals.

En Romanones s'ha entossudit ara a rentar la cara a un moro més negre que un pecat, és a dir, a regenerar i fer bona l'institució del Jurat, que no és mala *per se*, que diuen els filosops; però que, *per accidens*, és de lo pitjor que hi ha a Espanya. No en sortirà pas!

En Lerroux ha fet un altre discurs, sens dubte el que tenia embotellat per a disparar al Congrés quan es tracti del plet de les responsabilitats. En Lerroux les esten tant, que es queden com difuminades... Bon sistema per a fer-les fonedisses! Es perd de vista En Lerroux.

ESPANYA ENFORA

L'ocupació del Ruhr per les tropes franc-belgues ha començat a donar els fruits naturals. Hi hagut ja vessament de sang. Tota la prudència dels invasors i tota la paciència dels envaïts no han bastat per a impedir-ho.

L'actitud *mere pasiva* del Govern del Reich no ha durat més que l'espai d'un dia. Ara, indirectament, torna cop per cop, i amb la suspensió de pagaments i la prohibició d'entregues de carbó, tan a França com a Itàlia, obliga a aquestes potències a pendre mides coercitives perillosíssimes.

Tal volta Poincaré no va preveure l'imponderable trascendència del pas que ha donat procedint *manu militari* a l'exacció del crèdit francès contra Alemanya. Tal volta contava Poincaré amb l'ajuda d'Anglaterra i una actitud amistosa dels Estats Units, o, si més no, amb la seguretat de que ambdues grans ptències no permetrien per propi interès, que la crisi es produís i la pau del món estigués altra vegada en perill...

Però, ultra aquests perills, hauria d'haver mesurat Poincaré les dificultats insuperables d'una tal exacció en el si d'un gran Imperi formidablement organitzat, encara que militarment indefens, i amb una opinió mondial no ben convençuda encara de l''integral justícia dels drets d'un tractat de pau que no té de tal més que el nom.

Els crits de protesta són universals i van creixent d'una manera que fa basarda.

Els Estats Units retiren el seu exèrcit d'ocupació d'Alemanya. Anglaterra no ho fa pels motius que indicàvem en la crònica anterior; però ja es parla d'una possible colissió franc-anglesa per un temps no llunyà. Itàlia fa cara a tots cantons; però això mateix demostra que França no pot pas comptar amb ella, que no trigarà gaires anys a plantejar-li el plet de l'irredentisme italià per les terres italianes que França domina...

Es veritat que la Petita Entente i Polònia fan el joc a França, i Turquia simpatitza amb ella i els nostres governants també; mes la suma de totes aquestes forces, més morals que efectives, no decantaran pas la victòria a favor seu en cas de lluita, cruenta o incruenta.

J.

UN PROBLEMA D'ARA

El control obrer

IV

Els projectes francesos

França es el país que de la guerra ençà ens dona l'impresió de país conservador i moderat per excellència. Tot quan s'ha fet en ell, ha sigut a base de procediments d'evolució, i fins el nacionalisme francès sembla haver-se sobreposat a tot i ofegat tota altra trajectòria collectiva.

Això no vol dir, però, que les institucions socials modernes no hi trobin ressó, i que una de tant important com es lá del control obrer no hagi tingut a França els partidaris corresponents i els projectes mes fulminants, encara que no hagi produit saccejaments com el de l'ocupació de les fàbriques a Itàlia.

* * *

El primer lloc entre els projectes francesos el deu ocupar el de la Federació dels metalls que reunia tots els sindicats d'aquestes indústries.

La Federation des metaux *va dirigir-se a la* Union des industries metallurgiques et minières, *entitat patronal, demanant la creació d'uns delegats obrers en cada establiment a fi de vetllar per l'aplicació de les lleis socials, procedir a la reglamentació del treball i ajudar a tota iniciativa de caràcter social.*

L'entitat patronal refusà d'una manera categòrica la proposta, i llavors, pel Març de 1921, la Federation des métaux *va elaborar un projecte de control obrer, que fou aprovat amb entussiasme al Congrés, el Juliol del mateix any.*

En dit projecte, molt complet i extens, es creen unes "Comisions sindicals de control i d'aplicació de convenis del treball", les quals son elegides pels obrers de cada establiment entre els obrers sindicats de mes d'un any. L'acció econòmica segueix estant en mans del sindicat, i la Comissió no es més que un intermediari entre la indústria i el Sindicat, a les ordres del segón i amb tasca principalment informativa. Aquest projecte sofrí fondíssimes modificacions pel Sindicat de metalls de París, *de tendències tan comunistes, que es troben, avui per avui, fora de tota realitat*

* * *

*Es molt mes interessant, i d'una major autoritat, el projecte fet pel "Consell econòmic del Treball" (organisme format per la C. G. T., representants de l'*Union Syndical des techniciens de l'industrie, *de la Federació de funcionaris i de la Federació nacional de les cooperatives de Consum).*

En el mateix es creen tres classes de Consells: primer, els de gestió de fàbrica *encarregats d'una mena de gerència paral·lela a la dels consells regionals (amb patrons, obrers i consumidors) encarregats de l'estudi dels preus de revenda, repartiment de comandes entre els establiments, etc.; i tercer, un* Comité federal d'industria *per a estudiar i resoldre els problemes de l'industria en conjunt, i de coordinació de l'acció dels comités regionals.*

I al costat d'aquest, hi destaca encara el projecte comunista dels "Comités sindicalistes revolucionaris". L'objecte del control no es donar als treballadors garanties pels seus drets, sinó anar a l'organització de les noves formes de la producció. El comunisme, fracassat ja per ara i tant, no val la pena d'ésser discutit aquí novament.

* * *

També els catòlics socials formaren el seu projecte sobre control obrer. "L'Union des catholiques sociaux" feu recomanacions molt assenyades sobre el particular.

La Confederació de l'Intel·ligència i de la Producció franceses també publicà unes bases sobre'l control obrer.

El projecte catòlic parteix de la base del dret d'intervenció dels obrers en la gestió de les empreses, encara que sense desconèixer mai l'autoritat ni la gestió directora del patró.

Tots aquests projectes no han passat, a França, de la categoria d'aitals. I una de les causes potser n'ha sigut la divergència profondíssima entre aits projectes, ja que de l'un a l'altre hi va l'enorme distància del comunisme al règim de propietat actual, sense que el nom de control obrer *hagi sigut variat, comprenent-s'hi tots aquells projectes baix el mateix.*

JOSEP M. GICH.

LA QUESTIÓ DEL JOC

El dilema barceloní

A despit de recels i malfiances, sembla que la clausura de les cases de joc a Madrid i per tota Espanya és un fet, i que l'actitut del Ministre de la Governació, esperonada per la opinió honesta, resulta de veritable energia. La qüestió està ara en saber si es prohibirà també o no el joc a Barcelona. Repetides vegades hem escrit que no creiem en l'eficàcia de les mesures d'autoritat, àdhuc essent sinceres, si les persones influents no les secundaven, car si la societat que ha de prestar força moral a una decissió del poder, no ho sosté, ni hi dóna apoi, o no es cumplirà o durarà poc temps.

Per això no m'enlluerna gaire la política d'improvitzada moralitat, del govern actual, i no espero resultats veritables sino de la propaganda. Jo no he intentat mai convèncer a les persones d'autoritat, sinó a n'aquelles sense el concurs o benevolença de les quals l'autoritat no pot actuar.

Però la política de puritat en aquesta qüestió del joc empresa per un govern que és lliberal i d'inclinació visiblement esquerrana, té una significació d'importància bastant greu, sobre la qual em pertoca cridar l'atenció. Eficaç o no, la repressió del joc, sincera o insincera, l'actitut ministerial, existeix un fet indestrucible. I és que la bandera de persecució al vici del joc la maneja un govern d'*esquerra*. Un gabinet que no amaga pas ses veleitats anticlericals, i que's llença a la moralització de costums en matèria de joc al mateix temps que suprimeix la festa universitària de Sant Tomàs i que prepara el famós decret sobre els tresors artístics de les esglésies. La premsa d'esquerra es distingeix per sa tenacitat en exigir del govern el cumpliment literal dels articles prohibitoris del Codi; i tot això plegat demostra que la intransigència envers el funest vici, queda incorporada al programa de les esquerres.

Això em fa retreure coses que s'han dit en aquesta revista i que ara recobren actualitat vivíssima. Ara fa un any exacte, en el número de CATALUNYA SOCIAL del 21 de gener de 1922, escrivíem aquestes ratlles:

"Vetaquí que el designi obstinat dels moralistes laics, dels intellectuals, pedagogs i educadors neutres i sectaris, palesat en el moviment contemporani per a una educació moral aconfessional, de separar la moral i la religió, pretenent predicar aquella i rebutjar aquesta, ara es troba ésser una realitat, a Barcelona, mercès a n'aquestes associacions que volen conservar el nom i el caràcter religiós desentenent-se de consideracions morals. Doncs, i la moral pública i privada, per qui la deixen? Per al primer sectari que trobi abandonada la bandera de la moral, i se la faci seva, i la enarbori amb la mà esquerra?"

Ja hi som, a n'aquesta etapa. Ja hi som a n'allò d'enlairar els sectaris el pabelló de la moralitat, d'una moralitat llarg temps reclamada pels crits de les víctimes, mentres queda al marge la gent de dreta, entretinguda en fer l'elogi casuístic de la sopa. Ja hi som, a n'allò de presentar-se els esquerrans a cumplir una funció social desertada, mentres la gent de bé es feia solidària i beneficiària de la corrupció industrialitzada.

Ja hi som; i ara cal demanar, davant de l'actitut moralista del Poder públic, quina serà l'actitut de les entitats religioses inscrites a la llista cobratòria dels diners del joc a Barcelona? Influiran elles tal volta per a que la política austera del govern no es compleixi aquí i per que es segueixi jugant com abans, i que el joc vagi subvenint els pressupostos de les cases benèfiques? Es a dir, en un moment en que una resolució del Ministeri mereix l'adhesió i el vítor de tota la gent honrada, a tots els extrems del Regne, gosaran les entitats alludides combatre-la i censurar-la, i fer-la impossible a la ciutat nostra?

La especial situació de la capital de Catalunya, fa creure que de la voluntat dels barcelonins — posseïdors, de fet, a la qüestió aquesta, d'una autonomia que potser ens serà ben malhaurada —, depen que el radicalisme governamental sigui o no sigui aplicat a Barcelona. Les persones de dreta, els aristòcrates cristians, els catòlics poderosos, els patrons i protectors dels asils i hospitals quina actitud adoptaran? Votaran pel cumpliment de l'ordre prohibitiva, o votaran per a que segueixi, àdhuc quan sigui una excepció a Espanya l'abominable *statu quo?*

La realitat presenta davant dels notables barcelonins un dilema inexorable, i és debades que els ulls es tanquin.

Si les persones catòliques d'influència de-

cideixen que el joc continui a Barcelona malgrat ésser prohibit a tota Espanya, cometen una acció separatista, d'una gravetat immensa (força pitjor, davant del dret natural, que el separatisme polític): la separació pràctica entre la religió i la moral. Abandonaran els principis morals en mans d'un govern d'esquerra, i consagraran la pràctica de la immoralitat a Barcelona, mantinguda *per voluntat de gent catòlica i religiosa*.

Però si secundant la justa i necessària decisió de Madrid resolen influir per a que no es jugui a Barcelona, i, per tant, per a que hom renunciï als cabals del joc, llavors els pertoca preocupar-se de la manera de suplir la subvenció mensual que els asils cada mes del Comitè del joc reben.

Llavors els pertoca pensar en allò que ja els havia de fer meditar fa dos anys, quan el pacte amb el joc començava. En augmentar els mitjans de la caritat barcelonina amb recursos propis, honestos, i de procedència cristiana.

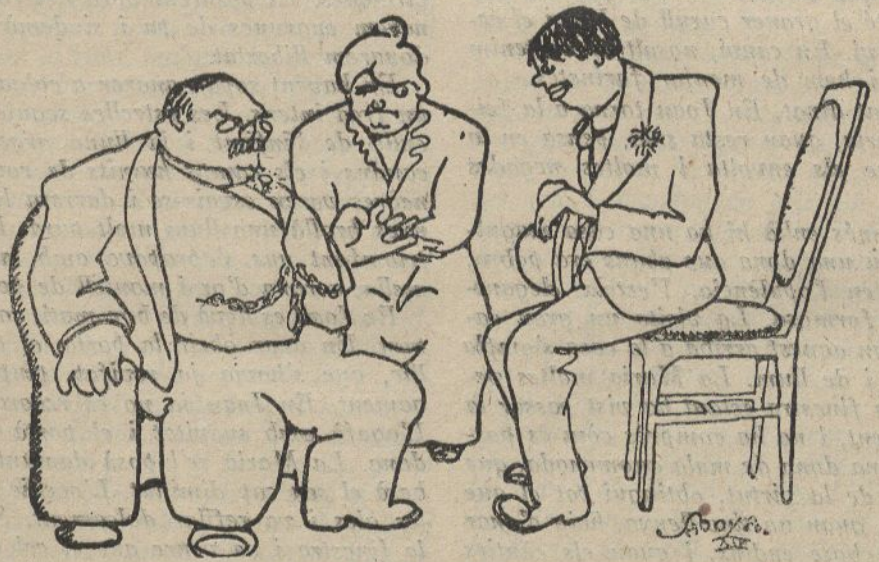
R. Rucabado

La pornografia

En poc temps han aparegut una legió de periòdics pornogràfics. Si un hom s'atura davant d'un quiosc ha de girar el cap de tanta fetor. Es veu que la pornografia és un negoci que dóna molt. No comprenem còm el governador permet que s'exhibeixin públicament unes publicacions tan immorals i tan llordes, que faran un mal immens a la nostra joventut si aviat no s'hi posa remei. Cal que aquests periòdics, els propietaris dels quals no es donen compte del mal que fan, siguin foragitats dels quioscos. Si es considera tan necessària la publicació d'aquestes revistes immorals, que es destini un lloc allunyat de la nostra ciutat perquè siguin venudes lluny de la gent decent. No allunyen els cossos apestats? Doncs perquè no allunyen també els periòdics pornogràfics que fan més mal que les malalties infeccioses?

◆◆

LA PROHIBICIÓ DEL JOC

— Abans de donar-li la mà de la meva filla, voldria saber si es vostè jugador.

— Però no sap, senyor Palaudarias, que anirem a viure lluny de Barcelona i que fora d'aquí a tot arreu és prohibit el joc?

— Com, el govern deixa jugar a Barcelona?

— Sí; ens ha donat l'autonomia... del joc.

La felicitat aparent

D'ençà que la Maria es va casar amb En Joan, un home humil i bo com el pa, que no ha pogut mai viure folgadament. La casa en la qual viuen recollidament és pobre i d'aspecte llòbreg. Té una finestra petita gairebé arran de teulada i una portalada ampla, davant de la qual hi ha un paller esquifit.

La Maria és bona i honesta. Quan arriba En Joan del camp, l'olla ja fumeja damunt de la taula llargaruda i el vi vermelleja dins del porró.

— Com és, Joan, que som tant pobres? — exclama melangiosament la Maria, deixant caure damunt del plat lluent de terrissa una cullerada de farinetes.

— No ho sé, Maria. Jo tot el dia soc de cara als terrossos i mai tenim una poma per la sed. Em sap molt greu, Maria, que hagis de treballar tant.

—Ja sabs que el treball no m'ha esporuguit mai. El que voldria és tenir a la calaixera una bona picossada per quan serem vells. Jo faig tot el que puc per ésser agradable als ulls de Déu, i no vol afavorir-nos. En Josep, que és més temible que un llop famolenc, té el graner curull de blat i el celler ple de vi. En canvi, nosaltres no tenim blat ni vi i hem de menjar farinetes.

En havent dinat, En Joan torna a la feina. La Maria, quan resta sola, pensa en la misèria que els envolta i moltes vegades plora.

Un poc més enllà hi ha una casa magnífica. Hi viu una dona que abans era pobra, i ara viu en l'opulència. Vesteix elegantment i és formosa. La visita un gran cavaller i quan aquest arriba a la casa s'omple de remors i de llum. La Maria moltes vegades de la finestra estant ha vist passar la dama opulent, i no ha comprès còm és possible que una dona de mala anomenada, que fa escarni de la virtut, obtingui tot el que desitja. Jo, quan no tinc llenya, haig d'anar a cercar-la bosc endins, i quan els càntirs són eixuts, haig d'anar-los a omplir a la font llunyana. En canvi, ella té llenyataires que li porten feixines de llenya i serventes que van a cercar aigua. Ella rumbeja rics vestits i jo vaig espellifada. A ella li serveixen menges suculents i jo menjo farinetes. Com és possible que existeixin aquestes injusticies? Es just, Senyor, que En Joan i jo, que us estimem, siguem tan pobres i, en canvi, aquesta dona, que us ofen constantment, visqui voltada de riqueses?

El sol s'havia ja colgat. La boira s'esfilagarsava i deixava veure el brill vacillant de les primeres estrelles que tremolaven de fred en la planura del cel. Les muntanyes s'anaven adormint en el gran silenci de la nit i en els camins solitaris hi ressonava el cant d'un camperol qui retornava a la llar amarada de pau. La lluna començava a rodolar silenciosament pels camins de l'infinit. Els camps esdevingueren argentats i en la gran quietud vibraren unes campanes sonores.

En Joan arribà a casa, balb de fred. A la llar de foc llengotejaven les flames dels tions encesos. Mai diries que porto dins de la pitrera, digué En Joan, somrient com un infant?

—Poc ho sé!, exclamà la Maria encuriosida.

—Hi porto un pobre ocellic, balb de fred. L'he trobat al camí de les oliveres. Guaita'l que és eixerit. Té l'ull vermell i les plomes virolades. El posarem vora del foc i li donarem engrunes de pa i si demà fa sol li donarem llibertat.

En havent sopat, anaren a colgar-se. Feia un fred intens. Les estrelles seguien brillant enllà de l'infinit i la lluna argentava els camins i els camps humits de rou. Les tenebres varen esvair-se i darrera les muntanyes brollà una llum molt pura. Era el sol triomfant que s'apropava amb la faç vermella, corona d'or i mantell de porpra.

En Joan es llevà de bon matí, com de costum. En anar obrir la porta, el pobre ocellic, que s'havia ja revifat, piupejà porugament. En Joan ja no es recordava d'ell. L'agafà amb suavitat i el portà a la seva dona. La Maria se'l posà damunt del pit i besà el seu cap diminut. L'ocellic va moure les ales i va refilar dolçament. S'acostà a la finestra i va veure que el cel era blau i que el sol daurava els camps i les muntanyes. Va obrir-la i digué a l'ocell presoner: Vola lliure sota la blavor del cel. I l'ocellic volà, fent una gran xiscladissa, i s'aturà en la branca nua d'un arbre. Refilà amb dolcesa i s'allunyà amb un gran frissament d'ales.

En Joan se'n anà al treball i la Maria

anà a la font a cercar aigua. En passar per davant de la casa de la dama opulent, de la dona impura que amb els seus pecats escandalitzava el poble, va sentir gelosia. Aquesta dona és rica i té serventes, i jo haig de caminar molt per anar a cercar aigua. Seguí el camí de la font. En el bosc hi regnava un gran silenci. La Maria caminava a poc a poc entre mig de les roureres amb un càntir a cada mà. En passar davant de l'ermita de Sant Francesc, deixà els canters a la porta i anà, com de costum, a agenollar-se davant del sant gloriós. En sortir trobà a la porta un frare que tenia els ulls molt resplendents.

—Per què estàs trista Maria? li preguntà amb una gran suavitat.

—Perquè, jo que estimo el bon Jesús, sóc pobra i aquella dona impura és rica.

—I qui t'ha dit, bona dona, que el bon Jesús dóna plaers i riqueses als que l'estimen! No saps que els que segueixen les petjades de Jesús caminen amb la creu a coll? Déu ha promès un cel a les ànimes bones i no un paradís terrenal. Si tú veiessis que aquella dona impura entrava plena de pecats al cel, tindries motiu d'entristir-te, car el dolor i el sacrifici no tindrien cap valor. Però que té d'estrany que el món afavoreixi els que saben servir-lo bé! Una dona mundana és feliç aparentment. Vindrà un dia que la mort tustarà la seva porta i li arrabassarà la vida, malgrat les seves riqueses. I en trobar-se davant de Déu s'avergonyirà de veure's amb l'ànima plena de pecats. De què li haurà servit, bona dona, haver menjat bones menges i haver portat riques vestidures, si arriba a perdre l'ànima? En canvi, tú ets pobra, però tens l'ànima asserenada. Si segueixes estimant el bon Jesús, hauràs potser sofert uns quants anys en aquesta vida, però seràs feliç eternament.

No busquis la felicitat en les riqueses, sinó en el santuari del teu esperit. Si ets honesta i espiritual, viuràs feliç, i si ets impura seràs dissortada encara que et donin tot l'or de la terra. No és la teva llar plena de pau? Doncs què més vols? Pasta el nostre pa de cada dia amb una mica de dolor i quan te'l mengis beneeix el Senyor que te l'ha donat. Déu et donarà fills i filles que ompliran d'alegria la teva llar, i treballant honradament aconseguiràs veure el graner curull de blat. No envegis el benestar aparent dels dolents. Obtenen el que volen perquè no tenen consciència. Déu dóna llibertat als homes perquè escolleixin el camí que vulguin; però, un cop han clos els ulls, els demana compte dels seus actes. No vulguis presentar-te davant de Déu amb les mans buides. Treballa, lluita, sacrifica't i no pensis massa en les coses de la terra. Dites aquestes paraules, el frare d'ulls resplendents va desaparèixer.

Déu meu! exclamà la Maria, meravellada de les paraules assenyades del frare inconegut. Qui serà aquest home que coneix els meus pensaments! Potser és Sant Francesc que va pel món donant lliçons d'humilitat.

La Maria seguí caminant i li semblà que els camps estaven florits, com si hagués passat sobtadament damunt de la terra la primavera. Arribà a la font i l'aigua brollava pura i corria cantant muntanya avall. Omplí els càntirs i tornà a fer el mateix camí amb una gran alegria. En arribar a casa feu el dinar i mentre llescava el pa, amb el pensament beneïa a Déu. Des d'aquell dia va viure feliç en mig de la seva pobresa.

Passaren els anys, i aquella casa trista i solitària es va omplir de claror i de rialles i crits d'infants. La Maria vivia feliç amb els seus fills i el seu marit. Els abraçava amb una gran dolcesa i els estrenyia fortament contra el seu pit. Oh! aquella dama opulent, no sap el goig que dóna besar els fills! Al cap d'un quant temps, En Joan era ajudat pels seus fills, i el graner s'anava omplint de blat.

Amb el temps havia fugit la bellesa del rostre de la dama pecadora, i els seus admiradors ja no es recordaven d'ella. Era una flor marcida i sense flaire. La gent del poble l'avorria. La Maria, quan la veia passar sola i abandonada pels que fingien estimar-la, pensava: jo sóc més feliç que tú, perque tinc fills que m'estimen i una llar honrada. Amb les teves riqueses no pots comprar l'amor que enjoia el meu cor, perquè no has sabut estimar noblement. La gent honesta fugirà de tú i, quan moris, ningú plorarà la teva mort.

Cada dia, a l'hora de dinar, es reunien a l'entorn de la taula els pares i els fills, i la Maria els llescava el pa i els omplia el plat de vianda. Un dia, darrera la finestra, hi havia, un ocell que saltironava. El seu plomatge virolat li feu recordar aquell ocellic, balb de fred, que havien recollit quan eren tan pobres. I va esguardar els fills i el pa que blanquejava damunt de la taula i va donar gràcies a Déu per haver omplert de pau i alegria la seva llar.

J. CIVERA I SORMANI

Altre aspecte de la manca de cases

Un novell dret de propietat

Tots estem conformes en que una de les principals causes de la crisi de l'habitació es l'enderrocament de cases, sense que altres de noves, del mateix tipus i indret, vinguin a substituir la falla.

Avui, no deixant pas de banda el nostre punt de vista fonamental, volem dir unes paraules d'un nou caire que la qüestió presenta i que creiem es de força importància. Ens referim a les reformes que les realitats presents imposen en la llei general d'expropiació forçosa i la particular de reforma interior de poblacions.

Voler fixar en un moment determinat de la vida dels pobles unes regles de dret positiu que serveixin per l'avenir, pels segles dels segles, és una d'aquelles badades innocents que solament es concebiria a l'articulat d'aquella Constitució del dotze que feia a tots els espanyols honrats i feliços. Malgrat això, però, vivim dintre un Estat on sembla axioma la facècia, no posseint ni un còdic fonamental adecuat a les exigències circumstancials. Així és que hem de anar tirant a base d'afegitons sempre retrassats que donen a la legislació l'aspecte arlequinesc de cosa inútil i xiroia.

Quantes i quantes institucions de dret han mort, perque no tenen raó d'ésser, perquè no són ja necessàries, i quantes i quantes n'haurien de nàixer cada dia. Millor dit, de nàixer, ja naix el dret; però és com si no, perquè no estan batejades, ni sisquera són *expòsites*.

I entrem-hi de ple en un terreny casuístic: A Barcelona, per tal de fer una nova granvia, en nom de l'embelliment de la ciutat, s'ha de suprimir una barriada (com ja s'ha suprimit) que tenia tota la seva nota anecdòtica i pintoresca tradicional. Seguint els tràmits i requisits de la legislació especial un cop declarat l'enderrocament d'interès públic s'indemnitza els propietaris dels immobles afectats (els quals en solen treure un profit superior a un premi d'afecció de primer grau), i ja està tot finit: les cases van a terra. I els llogaters?

Hem de distingir entre els que habiten els pisos i el botiguers. Els primers, en temps normals, res tenen a reclamar, car el desallotjar l'habitació hauria pogut esdevenir per mil causes diverses. En èpoques anormals, com les presents, creiem que, demés d'un temps raonable per cercar nova casa (per la qual cosa hauria de crear-se en alguna corporació oficial local un registre de pisos i lloguers), podrien rebre un subsidi de trasllat i una exempció d'arbitri.

Allà on el dret es fa viu és en el segon cas. Un industrial esmerça un capital en la fundació d'una manufactura, o encara més, un botiguer, en el seu comerç. L'industrial ha de ésser indemnitzat, a base d'un estudi de les amortitzacions anyals, en la proporció que les despeses d'un canvi li representin. En el cas del botiguer hem de deixar de banda tot quant se refereixi a amortitzacions.

Si no tinguessim por de ser titllats de creadors de fantasies poc jurídiques, diriem que reconeixem en l'amo de l'immoble un dret de propietat que recau sobre tota la part material de la seva casa (el terreny i l'obra), però que el botiguer en la part que ell habita posseeix sobre de l'immoble un dret de propietat immaterial, que és tot ço impalpable que sura a l'espai i s'anomena crèdit, bon nom, simpatia...

I aquell dret el té allí, en aquella barriada, en aquell recó entafurat de "La Puntual", o a la tan moderna via, en el luxosos aparadors de "Las Nuevas Novedades".

Per això la indemnització que el botiguer hauria de percebre no hauria d'ésser sols a nom d'unes despeses d'instal·lació i d'un valor d'afecció si més volem, sinó en concepte d'un veritable dret de propietat del qual se l'exclou, perquè no és sols el perjudici d'haver de cercar nou establiment i haver de muntar-lo i ornar-lo, sinó que és el despedir-se de tot allò que ha conquerit i acumulat a interès compost amb rialletes cumplimentoses, serietat de consciència i suors sobre el *Diari* i el *Major;* és l'adeusiau a la barriada anecdòtica i pintorescament tradicional.

Havent expressat tant clarament la nostra opinió, ens sembla molt bé la petició feta al Govern suara per la Cambra de Comerç de Madrid, que va per aquests viaranys, i desitjaríem que la reforma de les esmentades lleis fós un fet pròxim, perquè a Barcelona el paurós problema es viu per als nostres botiguers, i les lleis gaire bé mai tenen caràcter retroactiu.

JULI VILA ORTIZ

LA REFORMA DE LA CONSTITUCIÓ

— Ja saps que els reformistes volen implantar la llibertat de cultes?

— Els mahometans estan d'enhorabona. Podran construir mesquites a Espanya i fer sentir la influència de la seva civilització.

La llei del descans dominical

Si no recordem malament, fou obra d'En Maura aquesta llei, plena de bones intencions, els resultats de la qual no han pas correspost a elles.

Prescindint del seu incompliment sistemàtic en infinitat de casos, conté aquesta llei el vici inicial de no legislar sinó per la festa del diumenge, com si Espanya fos un país protestant i aquí fossin paper mullat les lleis Canòniques, el Concordat, moltíssimes Ordenances municipals i el costumari tradicional, que també té força positiva en totes les nacions del món. Abans d'aquesta llei les festes anyals de precepte s'observaven tan com les dominicals i encara més algunes d'elles, com la festa de la Puríssima Concepció, la de Nadal, la de Totsants, etc.

Ara, no. Excusant-se els transgressors de les lleis de l'Església en que solament són festes legals els diumenges, es permeten profanar amb el seu treball les festivitats esmentades. Adhuc les 24 hores santes durant les quals el Dijous i Divendres sants està exposat Nostramo en els Sagraris o Monuments, son profanades obrint les portes de les botigues. Se'ns dirà que no son de precepte les mitges festes d'aitals solemnissims dies, Sants per antonomàsia, però el poble, que es el més autentic legislador per mitjà

dels costums, les ha consagrades com les més íntimes, i solemnials a la vegada, de tot l'any.

¿Qué es podria fer per tal d'evitar aquestes escandaloses profanacions?

Legalment, ara per ara, res.

Tal com estan les coses, no hi ha que pensar en completar la llei del Descans Dominical amb un altra de plena conformitat amb el Dret Canònic i amb el costumari tradicional. Solament ens resta un mitjà: la propaganda.

Si anem callant, anem consentint aitals profanacions.

Els pecats públics contra els quals no es protesta, adquereixen una trascendència i una malícia gravíssimes.

Si el zel per la glòria de Déu i el be del poble fes estada en nostres cors, tenim la seguritat que la sensible deficiència de la llei suara al·ludida seria omplenada, i les públiques profanacions de les festes anyals senyalades, evitades després d'un lapse de temps no molt llarg.

¡Ah si les associacions piadoses i caritatives volguessim de bo de bo, lliurar a Déu d'aquests insults públics i al poble de tan grans escàndols!

El joc i els pobres

El president de la "Asociación Matritense de Caridad" ha publicat una lletra en la que fa constar la seva protesta contra la supressió del joc a Madrid, si abans no s'arbitren recursos per a sostenir els centres on son afavorits i socorreguts els mendicants que avui hom aten amb els ingressos que proporcionen les timbes.

Aqueixa entitat filantròpica, ostenta una denominació equivocada, perquè no pot anomenarse de "caritat" un organisme que deuria ésser el primer en rebutjar un auxili l'origen del qual no pot ésser més censurable.

Es absurde pretendre exercir una caritat explotant un vici; i no es caritat el socors que es presta al necessitat, no en nom de Déu, ni per considerar el desvalgut com un germà sinó simplement per a un mòvil filantròpic i amb l'aspiració de retirar el menesterós d'allí on amb la seva presència sofreixi l'ornat públic i les gents sofreixin l'efecte que produeix el contacte amb la misèria, a una Societat que cerca el refinament de la vida i la satisfacció del seus apetits, sense res que la perturbi.

Per altre banda, és absurde també volguer acudir en socors del pobre amb els diners de què hom despulla al viciós, tota vegada que el procediment dóna per resultat, en aquest cas concret del joc, l'empobriment del jugador, que a voltes i amb prou freqüència paga la penúria o la ruina a la qual el portà la passió de jugar, amb el deshonor o amb la vida, i en aquest cas del suicida, amb la pèrdua de l'ànima.

Socòrrer pobres bòi produint pobres és un contrassentit, i fer donatius sense sacrifici i sense posar en l'acció de donar, el mòvil altíssim de la virtut, no és acte meritori. Lluny d'això, constitueix aquest pretexte del socors al necessitat en compte del vici de jugar un pretexte odiós i antisocial, digne d'ésser rebutjat amb energia, perquè les conseqüències del joc — malversacions, prevaricacions, robatoris, el seguici d'altres vicis, fomentats amb les fàcils ganancies del jugador — són una causa de la descomposició de la societat, de la disolució dels costums, que tant tristos resultats produeixen en tots els ordres de la vida.

No és d'esperar que si el Govern ha resolt de debó acabar amb aquesta plaga social del joc, prengui en consideració la protesta del president de l'Associació Matritense de... caritat (!) i, al contrari, és de creure que la desoeixi, anant a la prohibició del joc per tot arreu amb l'energia que reclama l'extirpació d'aquest delicte, la tolerància del qual posa en interdicte la probitat dels governants.

Trad. de *El Siglo Futuro*, de Madrid. Núm. del 29 Dec. 1922.

Reproduim del vell diari catòlic madrileny aquest article, sense subratllar-ne res, perquè l'hauriem de subratllar tot. El posem per a que's vegi el concepte que la entitat bessona del Comitè d'Obra Social (?) i Benèfica (!) (la Asociación Matritense de Caridad) *mereix a un periòdic, la integritat del qual és prou coneguda. El posem per a que es vegi una vegada més que el sofisma de la licitut de sostenir els asils amb diners del vici no passa pel garbell d'una consciència honrada. El posem, finalment, per a senyal de que a Madrid, malgrat tot, hi ha un grup d'escriptors i de diaris que són, a la vegada, en la qüestió que's debat,* dretistes i dreturers, *adjectius que no sempre son sinònims, especialment en la prempsa barcelonina, on predomina, en matèria de joc, un silenci que amb ironia o sense es pot dir que és d'or.*

Un pagès-d'ara

Aquests darrers dies de mercats grossos, els de les festes de Nadal, és quan us frapa amb més violència el tipu de pagès, gitano i especulador. Llest de mercadejar, el bon pagès se'n torna cap a casa, on potser l'espera la llevor que encara falta sembrar, i les dòcils bestioles que recloses perpetuament, treballen per ell. L'altre, negociant que es diu ell mateix, en l'atmòsfera calda del cafè, bafosa de mal menjar i d'alcohol, està tot xerraire i congestionat davant d'una ampolla de licor, forma amb la colla de sempre, i ho omplena tot. N'hi ha un o dos de cada poble de la rodalia. Ja són prou. S'han quedat a la tarda, algun i tot fins l'endemà al matí pel negoci. Això en altres termes vol dir per còrrer la bandolina i enganyar-se mutuament. Qui rep, s'aconhorta que un altra dia ell ensibornarà al company. I així és la vida, com diuen ells mateixos sentenciosament.

Tantmateix el materialisme ha desfermat l'egoisme malsà d'alguns pagesos. La guerra va incitar-los ja. La formació moral eleva l'instint de propietat i d'estalvi i el noble afany creador de riquesa collectiva. El mateix instint, sense l'aturador de la llei moral, provoca el lladre en les seves múltiples manifestacions. Des del camí ral, fins al comerciant sofisticador o l'acaparador estrafalari. Crea igualment el tipu jugador. Efectes iguals promou l'instint aquest, desarmat de tot ofici, que proporciona mitjans honestos de satisfer-lo. Perquè la lluita per l'ofici, per la capacitació d'una tècnica, desvetlla les valors morals i inspira una regla honesta d'actuació.

Vetaci el pagès baixament ambiciós. Materialitzat per una roïna educació, temptat per l'exemple de gent de ciutat, industrials i comerciants que han agombolat fortunes en poc temps, ell s'arrisca a la mateixa empresa. Mancat de coneixement per intensificar la producció, incapaç d'exercitar-se en una tècnica per abaratir la mà d'obra, ell es posarà a negociant, usurer, a gitanejar. El tipus d'aquest pagès on es veu més és en les comarques ramaderes. Amb el bestiar pot gitanejar-s'hi més fàcilment, i amb més probabilitats d'èxit. Ell no sabrà d'engreixar un porc o un vedell amb un parell de mesos més aviat que el comú, per un tractament científic, però sabrà enganyar al pròxim amb bones retòriques, o be especular guaitant fixament les puges i baixes del mercat.

La promoció d'aquest tipu de pagès obeeix també a una espècie de revenja contra els comerciants. Tots li hem sentit parlar que els comerciants són uns lladres, que viuen enganyant-lo i explotant-lo, que és una creença molt extesa entre la classe rural. I fins a certa mida, tal volta hi hagi part de raó. Aquest truc també l'han fet servir alguns dels nostres propagandistes agraris, en les seves campanyes sindicalistes. Contra l'ambició del comerciant que compra al preu que li sembla la mercaderia, s'aixecaren els sindicats a la defensiva. Però avui encara són els comerciants els qui segueixen marcant el preu dels productes agrícols als pagesos, i aquests han de vendre'ls sense saber massa si són remuneradors o no.

El tipus d'aquest pagès negociant existirà i viurà al marge dels altres, mentres i tant els sindicats no facin productes de marca, de crèdit i garantia. No volem dir ja que concorrin directament als mercats de consum, evitant tants intermediaris i comissionistes. Però caldria isolar-lo aquest tipu de pagès, fer-li la guerra per decor i conveniència de la classe agrícola. I es pot observar que aquest tipu de pagès es manifesta de dues maneres: l'un és avar; l'altre, pròdig; té la mà foradada. L'avar viu amb misèria, i vesteix pobrement. Pels pobles, fa d'usurer. L'altre mena una vida folgada i dissipa el diner i vesteix tot senyor, potser a la darrera moda i tot. Es el mateix, sinó que hi han alguns anys entremig. Sovint també és usurer. La guerra en va enriquir molts, explotant la misèria de molts.

I és interessant d'atansar-s'hi a aquests pagesos. Egoistes refinats, el món, la vida, comença en ells i acaba en ells mateixos. Viuen en cases sòrdides i brutes. Tenen les bèsties amuntegades, i tota la casa llur és una doll. I no s'hi troben gens malament.

Problema d'organització, tot això? Tal vegada més poblema d'educació. S'ha parlat massa i tot d'instrucció agrícola i s'han oblidat les escoles elementals primàries. No en farem res d'un poble de pagesos rics, experts explotadors de la terra, si són mal educats. I més i tot encara que escola primària, restauració i renovació ensems dels valors ètics tradicionals de la nostra família. Mai ens han entusiasmat massa la construcció de noves escoles pel poble, i els assaigs de nous mètodes d'ensenyament Cal restaurar per la seva base la família rural. I aleshores l'escola, l'escola nacional catalana, sortirà, naturalment, com una floració.

ANGEL GRAU

Esguardant el món

França

ELS IMMOBLES DELS ESTRANGERS A FRANÇA

La cambra de diputats ha aprovat sense discussió un projecte de llei molt important i lesiu per als estrangers.

Heu's aquí un extracte del projecte:

Es negarà atribució per adquirir propietats a França als estrangers, als quals se'ls hagi negat la qualitat de residents al territori francès. Aquesta disposició és aplicable tant a les entitats collectives com als particulars. Serà anullada tota autorització feta abans. Les autoritzacions que es concedeixin només seran vàlides per un temps màxim de nou anys, i hauran de sotmetre's a aquesta llei també les cessions de propietat i les herències entre súbdits estrangers.

Es tracta, a més a més, d'una llei amb efecte retroactiu. Una de les clàusules estableix que si els estrangers que actualment posseeixen béns a França no es colloquen dintre la nova llei en un termini de sis mesos, llurs béns de propietat seran judicialment alienats.

La Cambra de Comerç d'Anglaterra a París ha reclamat ja davant el Govern francès i li ha fent avinent tot el que pot influir un projecte semblant en les relacions internacionals, sense comptar amb la possibilitat de les represàlies.

L'OCUPACIO DEL RUHR

En totes les ciutats alemanyes s'han celebrat manifestacions patriòtiques contra l'ocupació del Ruhr. S'ha efectuat una important reunió d'elements comunistes. Pronunciaren discursos diversos oradors, preconitzant-se la lluita contra França i contra els capitalistes alemanys.

En quasi totes les poblacions alemanyes es registren aquests dies nombrosos casos de recrudescència xenòfoba. No solament els francesos, sinó també els anglesos, americans i espanyols són objecte de repetides mostres d'hostilitat per part dels habitants de les poblacions d'Alemanya.

La perspectiva d'una possible interrupció del treball a les mines d'hulla de la conca del Ruhr, ha portat com a conseqüència nombroses ordres de compra de carbó anglès. Aquesta afluència de comandes provocarà lògicament una puja en els preus del combustible anglès.

Després d'haver donat lectura a la Resolució adoptada a la manifestació dels partits burgesos, el canceller senyor Cuno declarà que el Reich continuarà practicant una política clara i senzilla.

Tots, afegí, havem de donar-nos les mans, per a constituir una veritable comunitat on es funda tot el poble amb resolució per a seguir el camí que ens traça l'honor i la dignitat nacional, per a conseguir l'ansiada llibertat.

Itàlia

EL PARTIT POPULAR ITALIA

A finals de febrer es reunirà el Consell del partit popular italià per a discutir la nova situació política creada per l'adveniment al govern dels feixistes. Ja han començat les reunions preparatòries dels adherits a les diverses tendències.

A Roma s'han reunit els elements de dreta a casa del senador Montresor. Aquest és un dels signataris d'una lletra oberta dirigida a don Sturzo pels senadors inscrits al partit popular.

A la reunió va participar-hi també el senador Tovini que forma part dels que, dins del partit, defensen una decidida collaboració amb el govern feixista. En la reunió es va discutir l'actitud que la tendència de dreta assumirà al Congrès. Els reunits no donaren informacions, limitant-se a declarar que havien tingut un canvi d'impressions sobre la situació i a confirmar que la tendència de dreta és sempre favorable a la unitat del partit.

Encara que amb aquesta declaració s'hagi volgut desmentir els rumors d'una escissió, s'afirma que la tendència de dreta lluitarà al Congrés per a obtenir l'allunyament d'alguns elements avençats que capitaneja el senyor Miglioli.

A Parma ha de tenir lloc una reunió d'elements, entre els quals n'hi ha del partit popular, els quals volen fixar les bases d'una federació política que agruparia en un organisme, respectuós de l'autonomia de cada un, diversos grups catòlics italians.

Aquests elements estan convençuts de la necessitat que s'han d'identificar artificiosament la defensa política dels ideals i els interessos religiosos d'Itàlia, vinguin de l'agrupament que es vulgui. Consideren que el discurs de don Sturzo a Torí no ha traçat una línia pràctica que convingui pel moment actual.

Grècia

Els governs de França, Anglaterra i Itàlia han cridat l'atenció del govern grec sobre els greus inconvenients que poden resultar de la presència de tropes gregues a la Tràcia occidental i les manifestacions belicoses que realitzen.

D'ací i d'allà

A que no endevinen per què no es troba qui vulgui la gran breva de l'Alta Comisaria del Marroc en aquestes circumstàncies? Quan hagi passat el període electoral podrà contestar-se la pregunta. Ara per ara...

* * *

Els regidors de Madrid, senyors García Cortés i López Baeza, socialistes de cap de brot, s'han fet romanonistes. Però no han deixat el càrrec que deuen als electors obrers. Què predicaran ara els senyors Cortés i Baeza?

* * *

La Revista "Espanya Econòmica i Financiera" diu que per a posar fi a la disbauxa administrativa de l'Estat espanyol, les classes mercantils pensen recórrer a tota mena de medis, inclús al tancament de caixes.

Vetaquí un medi radical.

* * *

Un diari de Madrid es lamenta de la inacció del Govern. Diu que solament es capté en preparar les eleccions.

Vol feina més important i trascendental?

* * *

En un miting maurista, celebrat a Madrid, s'han dit blasmes del parlamentarisme. De debó ho diuen els diputats maurins que el Parlament és dolent?

Nosaltres si sentíssim ço que diuen del parlamentarisme els diputats maurins, en fugiriem com de la pesta.

* * *

En Pestaña cada dia dóna conferències públiques. El Sindicat Unic desplega un gran activitat. Veiem fixats per les parets uns grans cartells convocant els obrers de determinats rams, i no se sap qui els convoca.

Per què serveix el Decret de sindicació? Si no ha de cumplir-se, és millor que es derogui.

* * *

Llegim que a New-York s'ha construit un dirigible que tindrà tres pisos i dalt una espaiosa terraça a la qual s'hi pujarà amb ascensor.

Ja hem dit sempre, i això ho corrobora, que la solució de la manca d'habitació estava pels núvols.

* * *

Un confrare feia el següent xisto: Una caravana automovilista ha travessat el desert del Sahara sense fer cap desgràcia personal.

El que no parla és de les topades amb les palmeres, amb les quals topen fins les obres del metropolità barceloní.

* * *

Fa uns quants dies que a la premsa de Madrid apareixen solts misteriosos, apocalíptics: "Hàblase de gravísimos acuerdos tomados por elementos que podrían cambiar el curso de la historia."

Per històries estem, a fe de món!

Valdria més que els elements aludits que passen el temps estudiant i prenent acords d'aquesta mena, l'esmercessin com manen les lleis sàvies que regulen la seva vida.

* * *

El Govern diu que vol resoldre el problema de les subsistències. Ara o mai.

Tenim por que no serà mai.

Hi ha tants "intereses creados" al voltant d'aquest problema!

* * *

Sembla que ens trobem altra vegada en aquells dies de trista recordança, que la gent no parlava d'altra cosa que de la guerra.

Tota la premsa parla extensament de l'ocupació del Rhur. Els francesos van ocupant ciutats alemanyes i, com és natural, el poble rep l'exèrcit invasor amb una gran hostilitat.

Tornarem altra vegada a sentir retrunyir el canó i a veure brillejar les espases?

Alemanya, segons diuen, veu el seu pervindre molt negre.

Naturalment, de quin color volen que el vegi, si tenen els ulls fits a les mines de carbó que volen arrebassar-li?

* * *

A En Romanones li ha estat oferta l'Alta Comissaria del Marroc. Sabeu que ha respost En Romanones? Nones!! Es gat vell...

Noticiari

ESPANYA

— El ministre de Foment té ultimada la ponència sobre política de proveïments.

La disposició que ha de dictar es basa en l'article quart de la llei de subsistències, que està prorrogada, i té com a fonament la injustificada desproporció que hi ha, en els preus, entre els centres productors i els mercats.

El ministre dictarà mesures especials, i ha estudiat les lleis de Portugal i Itàlia i el projecte d'especulacions ilícites de França, per pendre'n allò que sigui més convenient i factible a Espanya.

— La "Lluita contra la mortalitat infantil" ha obert un nou Consultori de Puericultura en un lloc a propòsit ofert pel reverent Rector de la parròquia del Carme. Després de beneir-se, fou solemnialment entronitzat el Sagrat Cor de Jesús.

— A Oviedo s'ha reunit la Federació Diocesana de Sindicats Agrícols Catòlics. L'èxit de l'Assemblea ha estat gros. El senyor Bisbe ha pres part en els actes cabdals.

—La nova junta de l'Institut Agrícol Català de San Isidre Llaurador està composta pels senyors següents:

President, Carles de Fortuny; vocals, Ignaci Girona i Vilanova, Manel Girona i Fernàndez Maqueira, Josep O. Marrugat i Castro, P. Pujol i Thomas, Ignaci de Puig i de Pallejà, E. Maria de Ymbert i Manero i Josep Vidal i Barraquer.

—L'Institut Nacional de Previsió, amb el concurs de les Caixes regionals, celebrarà el 27 de febrer vinent l'aniversari de la seva llei orgànica amb una sessió estatutària, la presidència de la qual correspon al Rei i a la qual serà invitat el Govern, havent estat confiada pel president de l'Institut la dissertació al conseller d'Aragó N'Innocenci Jiménez, qui tractarà del següent tema: "Política espanyola de previsió social. Coordinació general d'actuacions regionals. Desenrotllament i arrelament de les seves modalitats. Experiència satisfactòria a tot Espanya durant 15 anys d'aquesta orientació de coordinació".

—El Consell d'Administració de la Caixa Postal d'Estalvi escolar, ha acordat, com en anys anteriors, donar 20 premis, de 250 pessetes cada un, als 20 mestres d'escola, directors de collegis o altres centres d'ensenyament i asils, que més hagin fomentat la dita virtut entre llurs alumnes. A aquest efecte hauran de manifestar a l'Administració general de la dita Caixa del 15 al 31 de gener actual, el nombre d'alumnes o asilats que tinguin a llur càrrec i el de les cartilles d'estalvi que aquests hagin obert durant el passat any de 1922 a la Caixa Postal.

—Una Reial Ordre disposa la constitució de les Juntes locals de Reformes Socials, en les condicions i regles per al seu funcionament, amb l'objecte que es constituexin les Juntes que no ho estiguin o es dissolguin les que no reuneixin les condicions legals.

El Comité Directiu de l'Institut de Reformes Socials es reunirà totes les setmanes, per a tenir cura del funcionament d'aquestes Juntes locals.

—Signat pels senyors Manel Simó, Angel Ossorio i Gallardo, Josep Alvarez Ude, Salvador Minguijón, Indaleci Abril, comte de Vallellano, Francecs Barrachina, Ricard Oreja Elósegui, Santiago Fuentes Pila i Genar Poza, s'ha publicat un manifest en el qual es demana que el govern promulgui de seguida per decret, la reforma del règim local i implanti en les eleccions la representació proporcional.

—L'Institut d'Orientació Professional està decidit a extendre la seva acció a l'element femení, acord que trobem encertat tenint en compte els bons resultats d'aquesta seriosa i utilíssima entitat.

ESTRANGER

—El partit comunista francés, d'acord amb els seus companys d'Alemanya i Russia, treballa per aprofitar l'actual crisi de l'Entente a fi de fer surar els seus plans traint a la seva pròpia pàtria.

—El govern francés ha premiat amb la Creu del Mèrit Agrícol a un pagés dels Baixos Pirineus la família del qual fa noucents anys que conreua la mateixa terra.

A Catalunya sovintegen les cases pairals on les famílies conreuen el patrimoni llur per una llarga successió de segles.

—A Viena està prohibit habitar un pís a una sola persona, encara que en sigui propietària. Aquí, en canvi, hi ha cases que no les habita ningú.

—A França la reacció contra la literatura pornogràfica pren aires d'un plebiscit. Aquí ho fan al revés.

—A Hongria s'ha constituit un formidable Bloc Patronal per a la defensa de la classe contra les imposicions i coaccions dels partits obreristes extrems.

A dita nació s'està formant un partit feixista amb el nom de Partit Nacional Hongarés.

Obra de gran interès:

Los Tribunales para niños

EL TRIBUNAL PARA NIÑOS EN BARCELONA
Y SU ACTUACIÓN EN EL PRIMER SEMESTRE
DE FUNCIONAMIENTO

PER

Ramon Albó i Martí

President de dit Tribunal

amb un pròleg de

Avelí Montero Rios i Villegas

Autor de la llei de Tribunals per a nens

PREU: **10 Pessetes**

EL PRODUCTE ES DESTINA A INSTITUCIONS PROTECTORES DE LA INFANCIA

SERVEIS DE LA COMPANYIA TRASATLANTICA

Línia de Cuba Mèxic.—Servei mensual, sortint de Bilbao el 17, de Santander el 19, de Gijón el 20 i de Corunya el 21, per a Habana i Veracruz. Sortides de Veracruz el 16 i de Habana el 20 de cada mes per a Corunya, Gijon i Santander.

Línia de Buenos-Aires.—Servei mensual sortint de Barcelona el 4, de Màlaga el 5 i de Càdiz el 7, per a Santa Creu de Tenerife, Montevideo i Buenos-Aires; emprenent el viatje de tornada des de Buenos-Aires el dia 2 i de Montevideo el 3.

Línia de New-York, Cuba, Mèxic.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 25, de València el 26, de Màlaga el 28 i de Càdiz el 30, per a New York, Habana i Veracruz. Retorn de Veracruz el 27 i de Habana el 30 de cada mes, amb escala a New-York.

Línia de Venezuela Colombia.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 10, de València el 11, de Màlaga el 13 i de Càdiz el 15 de cada mes, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma, Puerto-Rico i Habana. Sortida de Colón el 12 per a Sabanilla, Curasao, Puerto-Cabello, La Guaira, Puerto-Rico, Canaries, Càdiz i Barcelona.

Línia de Fernando Póo.—Servei mensual, sortint de Barcelona el 2, de València el 3, d'Alacant el 4 i de Càdiz el 7, per a Les Palmes, Santa Creu de Tenerife, Santa Creu de la Palma i part de la costa occidental de Africa. Retorn de Fernando Póo el 2, fent les escales de Canarias i de la Peninsula indicades en el viatge d'anada.

A més dels indicats serveis, la Companyia Trasatlàntica té establerts els especials dels ports del Mediterrani a New-York, dels ports del Cantàbric a New-York i la Línia de Barcelona a Filipines, les sortides de les quals no són fixes i s'anunciaran oportunament a cada viatge.

Aquests vapors admeten càrrega en les condicions més favorables i passatgers, als quals la Companyia dona allojament molt cómode i tracte esmerat, com té acreditat en son dilatat servei. Tots els vapors porten telegrafia sense fils.

Acadèmia Cots

FUNDADA EN 1879

Carrer dels Arcs, n.° 7, pral. (Travessia de Plaça Sta. Ana a Plaça Nova)

CENTRE D'ENSENYAMENT ESSENCIALMENT PRÀCTIC, DE COMERÇ

Reforma de lletra.—Ortografia.—Correspondència comercial.—Documentació.—Pràctiques d'escriptori.—*Mecanografia.*—Càlcul mercantil i Teneduria de Llibres per partida doble, aplicats a tota classe d'empreses incluídes la *Banca* i la *Borsa.*—El Títol de Tenedor de Llibres, previs exàmens per perits i professors mercantils.—*Classes especials per a senyoretes.*—Practical of School Languages (Llengües vives) per professors estrangers i per mètodes moderns purament pràctics.—Taquigrafia.—Geografia comercial.—Llenguàfons.

FRANQUEO CONCERTADO

Ateneu A. G.—Enric Granados, 30, Barcelona